

יא א ב מיי פיי מהל' כלאים הל' יב ט"ז
 קמג לארין רפג טושיע י"ד
 סי שא פטי"א א: 1
 יב ג מיי פיי מהל' ציית
 הלכה ב:
 יב ד מיי פיי מהל' כלאים
 ה"א קמג לארין רפג
 טושיע י"ד סי' רלח פטי'
 א:
 יד ה מיי פיי מהל' ציית
 הלכה ה סמג עשין טו
 טושיע א"ח סימן ט פטי'
 ב:
 יב ו מיי פיי מהל' ציית
 כלאים סמג עשין טו
 טושיע שס סעיף ג:

תוספות ישנים

ואפילו מוכרי כסות י"ו.
 פירש הקונטרס שאין
 מתכוונים ולי"ג דל"י יהיה
 קיימין ויהיו קאמר דבר
 שאין מתכוין אסור (שבת
 מהל): על כן נריך לומר
 ואפילו מוכרי כסות בלא
 שום הנאה [כלל אלא
 מלמעב] ויש ללא גירס
 ליה: ואי כתב רחמנא לא
 תלגש: לכן נרמזה ללא
 עקרה ללא יעלה לא
 מירי דהא לית ליה מייא
 סמוכין כלל אלא משום
 שפי' נרמזות דלא תלגש
 מפרש ואילו למאי אנטריך
 לא יעלה: ויורשש כיתנא
 תכלת עמרא. סי' דמתי
 ומכתיב ד שש משור אחרו
 דבר העולה דב צבד הוי
 אומר זה כיתנא: תכלת
 עמרא (א) וי"ל עמרא הוא
 מין אחר דכתיב (יחזקאל)
 (מד מ) לא יעלה על
 ההרים אמר צבדאם שש
 הנהר הפנימית. שש
 אכל תבאר החלוטה יעלה
 עליהם אמר ומשעל לדיכא
 תו מייס [חזקיהו] רוק
 אוחס דמפרש אומר הפסוק
 אמר ופשתים דכתיב פלא
 פשתים ילגשו ולא ימיר
 עליהם כו' ועוד י"ל דכתיב
 צבדי כהונה (שמות נה)
 (ט) צבד אחר וצבד אמר
 ואי"ל אלא חסר רב אמר
 ופשתים צבדיים האמורי
 בתורה [מקס] אמר ופשתים
 הם. ואי"ל דלמא תכלת הוא
 פשתים צבד. וי"ל (ד"א)
 הול"ל שש צבד (ד"א)
 [ושש] צבד. (והא דכתיב
 ארגמן ותולעת שני י"ל
 (ז) דלמר ופשתים ועל שם
 הצבעים יקראו: (א) אבל
 מ"מ עשה דעבד ל"ל
 דשמא ינטרן יחדו לשוע
 טווי ונח אכל י"ט לומר
 כי המדקדק הנה פירוש
 רש"י יחא הכא דה"פ
 הם (מנחות לג: ד"ה)
 קשר ש"מ קשר העליון
 דאורייתא הל"מ וה"פ
 דאי לאו דאורייתא
 אמאי אנטריך כמה משניות
 וברייתות למשיי שדין
 ציית אכל מן הסמוכין
 לא הוי קשה (א) ליה
 לאוקמא לנדרשא השתא
 יחא שפיר הוה דקאמר
 הכא עבד ליה תכלת
 ואי"ל כלאים ציית מותר
 דקשר העליון דאורייתא
 ואין נריך למרשס סמוכין כי
 הל"מ הוא: צבד לפשתים
 ופשתים לומר. ואי"ל מנא
 לן הא דפשתים פטרה
 לומר התייה אמר לפשתים
 דכתיב (במדבר טו לח)
 ומתנו על ציית הכנף פתיל
 תכלת ומכלת עמרא הוא
 וסברא הוא שש י"ט
 צבד מפשתים שילבשו ויית
 צו תכלת כמון כן יומא
 מנא דלמר פטר לפשתים
 ווע"ג דהוי כלאים כמון כן
 פטר פשתים למר: (אלא
 לכתוב מנא ליה.) [ואנטריך
 סק"ג כדברא] אית דגרסי
 אלא כי אנטריך קרא
 לנדרשא לומר לעולם
 דקאמרת דלמר ופשתים
 (א) נראה דל"ל אין להקשות
 דמנא מין הוא אחר ד"ל
 דכתיב כו'. (ב) נראה דל"ל
 דלמר ופשתים הם ועל
 שם הצבעים יקראו ק. (ג)
 י"ל לא הוי קשה ליה
 דיש לאוקמא כדברא.

מכרי כתיב ובגד כלאים וגו'. הוא קרא גדילים לא מלית
 לאייתורי ולמימר מכדי כתיב פרשת ציית למאי הילכתא
 כתביה דכולה אינטריך דדרשין לקמן (דף ה:) גדילים ארבעה
 ודרשין נמי על ד' כנפות ולא על ג' וה' כסותן ולא של אחרים אשר
 חכסה זה (ה) פרט לכסות סומא
 ולמעט שאין חכסה רובו:
אבר כבישה כל תרי מיני אסר
 רחמנא. ואי"ל אפילו חד
 מינא ה"א לאסור וצלבד שיהא שוע
 טווי ונח וי"ל דשעטנו משמע נמי
 תערובות: **אם** כן אשתוק קרא
 מיניה ותיי שעטנו שעטנו מהעלא'.
 ואי"ל צפ' צמה מדליקין (שבת כו: ושס)
 קאמר רב פפא אף כל אמר ופשתים
 דקאמר רבי ישמעאל לאיתוי כלאים
 וקאמר הסם דלא דרב פפא צדומא
 היא דכלאים אמר ופשתים צדייא
 כתב זה ומאי קושיא והא אינטריך
 אף כל לאפנויי אמר ופשתים דקאמר
 הכא וי"ל דצנסקנא דנפקא לן
 הפגנא לרבנן משעטנו לר' ישמעאל
 נמי תיפוק מהתם ותו לא אינטריך:
 אף כל לאפנויי אמר ופשתים דכלאים:
ורתא דבי ר' ישמעאל וכו'. ואי"ל
 בלא תנא דבי ר' ישמעאל

ש"מ לאפנויי וגבי ציית נמי איבעית אימא
 משום דמוכח ואיבעית אימא משום דמופנה
 איבעית אימא משום דמוכח דא"כ לכתביה
 רחמנא גבי פרשת ציית למאי הילכתא
 כתביה הכא ואיבעית אימא משום דמופנה
 מכדי כתב יובגד כלאים שעטנו לא יעלה
 עלך ² לא תלבש שעטנו ל"ל ש"מ לאפנויי
 הני מצרך צריכי דאי כתב רחמנא לא יעלה
 עלך הוה אמינא כל דרך העלאה אסר
 רחמנא ואפילו מוכרי כסות כתב רחמנא
 לא תלבש שעטנו דרומיא דלבישה דאית
 ביה הנאה ואי כתב רחמנא לא תלבש ה"א
 דוקא לבישה דנפיש הנייתה אבל העלאה
 לא יכתב רחמנא לא יעלה עלך א"כ לכתוב
 רחמנא לא תלבש שעטנו צמר ופשתים
 למה לי מכדי כתב ובגד כלאים שעטנו לא
 יעלה עלך ⁶ ותנא דבי רבי ישמעאל הואיל
 ונאמרו בתורה סתם בגדים ופרט לך הכתוב
 באחד מהן צמר ופשתים יאף כל צמר ופשתים
 צמר ופשתים דכתב רחמנא ל"ל ש"מ לאפנויי
 ואכתי איצטרך סד"א העלאה היא דלא
 נפיש הנאתה אבל לבישה דנפיש הנייתה
 כל תרי מיני אסר רחמנא יכתב רחמנא
 צמר ופשתים א"כ לשתוק קרא מיניה ותיי
 שעטנו שעטנו מהעלאה ותנא דבי ר' ישמעאל
 טעמא דכתב רחמנא צמר ופשתים הא לאו
 הכי כלאים בציית ה"א דאסר רחמנא
 והכתיב ³ ועשו להם ציית על כנפי בגדיהם
 ותנא דבי רבי ישמעאל כל בגדים צמר
 ופשתים הם ואמר רחמנא עביד ליה תכלת
 ותכלת עמרא הוא וממאי תכלת עמרא
 הוא מדשש כיתנא תכלת עמרא הוא
 איצטרך סד"א כדברא ³ דרבא רמי כתיב
 הכנף מין כנף וכתיב צמר ופשתים הא כיצד
 הצמר ופשתים פוטריין בין במינן בין שלא
 במינן ישראל מינן במינן פוטריין שלא במינן
 אין פוטריין והא תנא דבי רבי ישמעאל לית
 ליה דרבא איצטרך סד"א כי דיוקא דרבא
 הכנף מין כנף וה"ק רחמנא עביד ליה צמר
 לצמר ופשתים אבל צמר לפשתים ופשתים
 לצמר לא כתב רחמנא צמר ופשתים
 דאפילו צמר לפשתים ופשתים לצמר

תינח

לאפנויי. לאנסתו של אציו דליף מסמוכים דלעיל: לא סלכש
 שעטנו למה לי שמע מינה לאפנויי. ולמדרש סמוכים: ואפי' מוכרי
 כסות. שאין מתכוונים להנאת חימום: אמר ופשתים למה לי. אי
 לאשמועינן דכלאים אמר ופשתים הוא דקאסר לא נריך דמכדי כלאים
 כתיב צבד ותנא דבי ר' ישמעאל כו':

צבד מהס. גבי נגעים צבד אמר
 אז צבד פשתים (ויקרא יג): **ואכתי**
איצטריך. למכתב אמר ופשתים הכא
 גבי לבישה ווע"ג דכתיב צבד צבעלאה
 דמשמע אמר ופשתים דס"ד כו':
ותנא דבי רבי ישמעאל. דליפנין
 אליידיה כלאים ציית מלדייתר אמר
 ופשתים למיסמכיה לגדילים מעשה
 לך ⁴: **טעמא דכסב רחמנא כו' כל**
צבדים אמר ופשתים הם. והאי
 צבדיהס לציית משמע בין של אמר
 בין של פשתים ואמר רחמנא עביד
 תכלת נמי לפשתים: **ותכלת עמרא.**

מדשש כיתנא דכתי' (שמות לג) מכנסי
 דב שש משור וצד היינו פשתים
 כדמפרש צבא לו כ"ג צנסכת יומא
 (דף ע"א): צד דבר העולה צד צבד
 תכלת עמרא וכן שאר צבדים
 האמורים צבדי כהונה ארגמן
 ותולעת שני' שאין צבדי כהונה אלא

מלמר ופשתים דכתיב צכפר יחוקאל
 (מד) ציוה"כ צבדי פשתים ילגשו ולא
 יעלה עליהם אמר ש"מ שעבודות
 החילויות יש צבס אמר עס פשתן ולא
 מין אחר ומדמפרש קרא שש צבדא מן
 המינין שמע מינה שאר המינין אמר
 הוי: **סד"א כדברא.** אי לא כתב

רחמנא אמר ופשתים הוה דרשי' הכנף
 מין כנף כרצא למימר דלצבד פשתים
 עשה פשתן ולמר עשה אמר וצבעיה
 תכלת אכל כלאים לא קמ"ל דרשא
 דסמוכין דאפילו כלאים והכי הוי
 צבד וכל כלי טור, וכן
 בשבט ועוד וכל צבד
 טור אשר יהיה עליו שבט
 ועוד וגו' וציית על כנפי
 צבדיהם (שבת כו): **ופרט**
 לך הכתוב באחד מהן
 צמר ופשתים. צנומא
 נגעים כלל תכלת ואכ"כ
 פרט והבדל כי יהיה צו
 נגע צבעו כלל, צבד אמר
 כו' פרט, אף כל צבדים
 הסמוכים ליפנין כמה
 מניין דהוי צבד אכל דליתו
 אלא אמר ופשתים (שם).
 כתיב הכנף. דהא דכף
 קרא יתירא הוה. דהא
 כתיב על כנפי צבדיהם,
 והוה ליה למכתב ותנו על
 הציית פתיל תכלת (שבת
 כו). מין כנף. מין הטלית
 יהא הציית, דהכי משמע
 ציית על כנף תהא, ואס
 של משי הוה, ציית של משי
 וכתוב (שם). וכתוב
 צמר ופשתים. גדילים
 מעשה לך דמשמע נמי
 מן מעשה (שם).

תורה אור השלם

- את חקתי השמרו
 בהקמתי לא תרביע
 כלאים שוך לא תורע
 כלאים ובגד כלאים
 שעטנו לא יעלה עליך:
 ויקרא יט יט
- לא תלבש שעטנו
 צמר ופשתים יחדו:
 דברים כב יא
- דבר אל בני ישראל
 ואמרת אליהם ועשו
 להם ציית על כנפי
 בגדיהם לדורות ונתנו
 על ציית הקנף פתיל
 תכלת: במדבר טו לח

גליון הש"ס

תוב' ד"ה וזה תנא דבי
 ר"י ב' בהבנה לאו
 ר"ב"א הוא. עין יומא דף
 ע"א ע"ב מ"ה' ואמא
 עמרא:

הגהות הב"ח

(א) תוב' ד"ה ותנא וכו'
 ה"א דאשאר מיי' אמר
 רחמנא:

מוסף רש"י

הואיל ונאמר בתורה
 סתם בגדים. כגון
 צנומא שרטים וצנומא
 מנא, דכתיב צנומא שרטים
 וצנומא וכל
 צבד וכל כלי טור, וכן
 בשבט ועוד וכל צבד
 טור אשר יהיה עליו שבט
 ועוד וגו' וציית על כנפי
 צבדיהם (שבת כו): **ופרט**
 לך הכתוב באחד מהן
 צמר ופשתים. צנומא
 נגעים כלל תכלת ואכ"כ
 פרט והבדל כי יהיה צו
 נגע צבעו כלל, צבד אמר
 כו' פרט, אף כל צבדים
 הסמוכים ליפנין כמה
 מניין דהוי צבד אכל דליתו
 אלא אמר ופשתים (שם).
 כתיב הכנף. דהא דכף
 קרא יתירא הוה. דהא
 כתיב על כנפי צבדיהם,
 והוה ליה למכתב ותנו על
 הציית פתיל תכלת (שבת
 כו). מין כנף. מין הטלית
 יהא הציית, דהכי משמע
 ציית על כנף תהא, ואס
 של משי הוה, ציית של משי
 וכתוב (שם). וכתוב
 צמר ופשתים. גדילים
 מעשה לך דמשמע נמי
 מן מעשה (שם).